

La gata i els caragols

Un relat de: [touchyourbottom](#)

La tarda de juny tendre havia esdevingut com d'abril o maig per la temperatura i la pluja, ruixat tronaire. Durà més d'una hora, però no pas dues. Tot va quedar ben regat, l'aigua assolí el grau d' intimitat desitjat per la terra que necessitava arrels estovades.

S'havia arraulit en un banc decapé no pas per moda sinó per desantenció a la intempèrie. Situada sobre un coixí un xic descolorit degut a la poesia de l'estampat -que l'astre rei el trobava llepolia que havia restringit a immenjable per a gaudi visual- la gata, feta una bola càlida de taques dentades, s'entregava sàviament abstreta al moment. El pèl blanc que tocava l'interior de les orelles s'ondulava formant una mena de rínxol graciós, com de presumida. I també la feia coqueta la disposició del color negre i torrat clar del costat dels ulls i tot el coll, com cabells tallats a la garçon. Preciosa felina immòbil, immersa en el present. La prenia com a exemple, aquella dona d'estats anímics en muntanya massa russa que la contemplava. Li atorgava pau. Més encara: la feia estimar-la, estimar-se i estimar.

La dona estava cansada i no pas de la jornada laboral (deu hores netejant habitacions, el sector hotelier mai aprendria a desescanyar) que més aviat agraià (pels diners i per fer-la estar físicament ocupada...i, va, la implicació social que suposava amb companyes de feina, saludar clients -alguns, generosos, esquitxaven almoïna-propina-...llevat de l'encarregada, dona del propietari de l'establiment, programada epr explotar i sobreautoestimar-se putopatèticament).

La dona de cinquanta-nou anys havia après a gaudri del món de la gata (el traduïa com a màgico-guaridor) en el jardí abandonat de la casa deshabitada del costat del lleig bloc de pisos on ella vivia. Des del balcó, observava l'espai de sota. Els televisors xerramecs infectaven l'oïda, els sons s'arrapaven a l'aire callat per injectar-s'hi i dominar-lo. La dona va intuir que l'animal era aliè a aquella invasió acústica mercès als rulls de les orelles. Segurament l'estar a nivell de terra en un indret oblidat hi ajudava. Desitjà ser allà, amb ella. Les separava l'alçada tangible, només. Acaronar-la. Parlar-li. Més encara: ser ella. Provà, amb vehemència, de fusionar-s'hi cloent els ulls, ignorant que qualsevol raonament mental, analític, precisament ho impediria. Mentre ho intentava -i ben vàlid que era- al pati meravellós decadent un nesprer amarat de punts ataronjats mostrava la fruita madura encara amb gotes preses que s'encisaven amb la gata i...els caragols. N'hi havia a desenes, enfilant-se pels murs escrostonats i entre l'herbam. Feien festa grossa. La gata i els mol-luscs van contactar, com de costum, via vibracional lluminosament còsmica. La suma de camins de bava d'ells equivalia, altra vegada, a la de la llargada total dels pèls del bigoti d'ella.

La humitat havia refredat l'ambient. La dona s'embolcallà amb una manta gastada de to turquesa. Estava vesprejant. S'adonà que els aparells torracolloners callaven, es diluïa l'atabalament mental que ocasionaven. Una serenor sublim l'abraçà.

-Demano- xiuxiujà, com tement que no fos possible aquella calma, amb un somrís que es traçava des del cor-poder gaudir cada dia d'aquest paisatge commovedor, senzill i natural. Gràcies.

La resposta de la dimensió intocable -havia de ser-ho- es manifestà en forma de suc de nespres que, de cop, van restar xuclades. Un núvol arrissat, recargolat com els de certs dibuixos i tapissos budistes, va dirigir-se vers la dona i va omplir una palangana antiga buida que ella havia recuperat d'una besàvia boja i bruixa -deien- d'aquell líquid. Havia obert els ulls. Sense pensar, el va beure tot. Un anar del bracet amb l'esperit sagrat de tot plegat s'afegí al fluïd de la seva sang...